

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 24 maja 2017 r.

Poz. 2440

Sygn. akt II SA/Lu 615/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska
Sędziowie	Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca), Sędzia NSA Grażyna Pawlos-Janusz
Protokolant	Sekretarz sądowy Agnieszka Wojtas

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Świdniku

na uchwałę Rady Gminy Zakrzew

z dnia 18 lutego 2016 r. nr XX/121/13

w przedmiocie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew

- I.** stwierdza nieważność paragrafu 9 ustęp 3 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały;
- II.** w pozostałej części skargę oddala.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

W dniu 18 lutego 2013 r. Rada Gminy Zakrzew podjęła uchwałę nr XX/121/13 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew. Uchwała ta została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego z dnia 4 kwietnia 2013 r. pod poz. 1681 i stosownie do treści jej § 4 weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Pismem z dnia 16 maja 2016 r. Prokurator Rejonowy w Świdniku zaskarżył powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, wnosząc o stwierdzenie jej nieważności w części obejmującej § 2 ust. 1 pkt 4 lit. „a”, § 2 ust. 1 pkt 5 i § 9 ust. 3 przyjętego nią Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew.

Zaskarżonej uchwale Prokurator zarzucił:

1. istotne naruszenie art. 4 ust.2 pkt 1 lit. „c” ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z § 137 (w zw. z § 143) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, poprzez ustanowienie w § 2 ust. 1 pkt 4 lit. „a” Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew zakazu odprowadzania ścieków bezpośrednio do zbiorników wodnych lub do ziemi, co – zdaniem skarżącego – stanowi niepotrzebne powtórzenie zakazu przewidzianego w przepisie powszechnie obowiązującym rangi ustawowej, tj. w art. 39 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku - Prawo wodne;

2. istotne naruszenie art. 4 ust.2 pkt 1 lit. „c” ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, a także w zw. z § 135 (w zw. z § 143) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, poprzez zezwolenie w § 2 ust. 1 pkt 5 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew na dokonywanie wyłącznie drobnych napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami, co – zdaniem skarżącego – stanowi przekroczenie oraz nieuprawnioną modyfikację delegacji ustawowej oraz uzależnienie w tym przepisie możliwości dokonywania napraw pojazdów samochodowych od zgody lub udziału właściciela nieruchomości, a także od braku uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich, co – zdaniem skarżącego – nie znajduje oparcia w delegacji ustawowej oraz w sposób nieuprawniony wkracza w materię uregulowaną już w prawie cywilnym;

3. istotne naruszenie art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, a także w zw. z § 135 (w zw. z § 143) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”, poprzez udzielenie w § 9 ust. 3 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew upoważnienia dla Wójta Gminy do ustalenia w drodze obwieszczenia dodatkowych terminów deratyzacji w przypadkach uzasadnionych stanem zagrożenia sanitarnego, co – zdaniem skarżącego – stanowi przekroczenie upoważnienia ustawowego poprzez przekazanie wyłącznych kompetencji rady gminy w tym zakresie na rzecz innego podmiotu (wójta).

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Zakrzew – reprezentujący Gminę Zakrzew w niniejszym postępowaniu – wyjaśnił, że Rada tej Gminy, uwzględniając w całości zarzuty skargi, w zakresie posiadanych kompetencji uchyliła zaskarżoną uchwałę oraz w dniu 8 czerwca 2016 r. podjęła nową uchwałę w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew (nr XIII/84/16), pozbawioną wad wskazanych przez Prokuratora Rejonowego w Świdniku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że nie może być uznana za uwzględnienie skargi w trybie autokontroli przewidzianym w art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.), dalej jako „p.p.s.a.” okoliczność, iż Rada Gminy Zakrzew w dniu 8 czerwca 2016 r. podjęła uchwałę nr XIII/84/16 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew, na mocy której utraciła moc zaskarżona w niniejszej sprawie uchwała nr XX/121/13 (powołana uchwała – co Sądowi jest wiadome z urzędu – została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego z dnia 12 lipca 2016 r. pod pozycją 3001). Uchwała z dnia 8 czerwca 2016 r., przyjmująca nowy Regulamin - orzekając jedynie o uchyleniu (nie zaś stwierdzeniu nieważności) zaskarżonej w niniejszej sprawie uchwały – nie daje podstaw do umorzenia niniejszego postępowania sądowego na zasadzie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. jako bezprzedmiotowego. Uchylenie zaskarżonej uchwały ma bowiem wyłącznie skutek konstytutywny ex nunc, tj. na przyszłość (odmiennie niż w przypadku stwierdzenia nieważności aktu, które przynosi skutek ex tunc, tj. od momentu jego uchwalenia). Przepisy zawarte w kwestionowanym regulaminie, w przypadku jedynie ich uchylenia, a nie stwierdzenia ich nieważności, mogą zatem mieć w dalszym ciągu zastosowanie do okresu obowiązywania zaskarżonej uchwały, czyli od momentu jej wejścia w życie do czasu wejścia w życie przepisów ją derogujących (por. uchwały Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 14 września 1994 r., sygn. akt W 5/94 oraz z dnia 14 lutego 1994 r., sygn. akt K 10/93).

Podkreślić dodatkowo należy, że objęte skargą Prokuratora Rejonowego w Świdniku przepisy uchwały nr XX/121/13 z dnia 18 lutego 2013 r. w całości obowiązywały do dnia wejścia w życie ww. uchwały nr XIII/84/16 z dnia 8 czerwca 2016 r., albowiem nie były one objęte rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Lubelskiego z dnia 26 marca 2013 r. nr N-II.4131.117.13 (stwierdzającym nieważność jedynie § 2 ust. 1 pkt 3, § 3 ust. 3 i § 4 ust. 3 lit. „b” zaskarżonej uchwały), ani też nie były przedmiotem zmiany wprowadzonej uchwałą nr XXIII/141/13 Rady Gminy Zakrzew z dnia 9 lipca 2013 r. zmieniającą uchwałę

w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew (Dz. Urz. Woj. Lubel. z dnia 25 lipca 2013 r. poz. 3589), odnoszącej się jedynie do § 4 ust. 1 lit. „a”.

W związku z powyższym, skoro w niniejszej sprawie do dnia rozpoznania skargi uchwała nr XX/121/13 z dnia 18 lutego 2013 r. – w części objętej skargą – nie została wyeliminowana z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności, uznać należało, że postępowanie sądownoadministracyjne nie stało się bezprzedmiotowe i tym samym nie zachodziły podstawy do jego umorzenia na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a.

Oceniając natomiast w dalszej kolejności dopuszczalność skargi wskazać należy, że zgodnie z art. 8 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 177 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądownoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.), dalej jako „u.s.g.” Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06 – dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Ponadto zaskarżona uchwała nr XX/121/2013 Rady Gminy Zakrzew z dnia 18 lutego 2013 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew, stanowi akt prawa miejscowego, a zatem jej zaskarżenie przez prokuratora nie było ograniczone żadnym terminem (art. 53 § 3 p.p.s.a.).

Uznając więc za dopuszczalną skargę wniesioną przez Prokuratora Rejonowego w Świdniku, Sąd dokonał jej merytorycznej kontroli, dochodząc do wniosku, że skarga ta jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy, że w świetle art. 147 § 1 p.p.s.a. uwzględnienie skargi na uchwałę jednostki samorządu terytorialnego prowadzi do stwierdzenia nieważności tej uchwały w całości lub w części albo stwierdzenia, że uchwała została wydana z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie jej nieważności.

Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia prawa, ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa, które prowadziłyby do zastosowania tej sankcji. Należy zatem odwołać się do przepisów ustawy o samorządzie gminnym, gdzie przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być dokonane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 u.s.g.). Jednak i ten przepis nie definiuje obu rodzajów naruszeń, co stwarza konieczność sięgnięcia do stanowiska wypracowanego w tym zakresie w doktrynie i w orzecznictwie. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Do nich zalicza się między innymi naruszenie przepisów prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał

(por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, s. 101-102). W judykaturze za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu, uznaje się takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki NSA: z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Wr 1459/97, LEX nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, LEX nr 25639). Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić więc tylko wtedy, gdy uchwała pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz wynika wprost z treści tego przepisu.

W ocenie Sądu spośród przepisów zaskarżonego Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew jedynie § 9 ust. 3 jest dotknięty istotnym naruszeniem prawa, o którym mowa powyżej. W przypadku zaś § 2 ust. 1 pkt 4 lit „a” i pkt 5 takiego naruszenia prawa stwierdzić nie można.

Wyjaśnić trzeba, że zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP przepisy prawa miejscowego stanowią źródło prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zgodnie zaś z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązującego na obszarze działania tych organów.

W przypadku zaskarżonej uchwały jej materialnoprawną podstawę stanowiły przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 250 ze zm.), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Stosownie do ustępu 2 powołanego artykułu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
  - a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,
  - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
  - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
  - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
  - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony)
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

W ocenie Sądu obowiązki określone przez Radę Gminy Zakrzew w § 2 ust. 1 pkt 4 lit „a” i pkt 5 zaskarżonego Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew – wbrew zarzutom skargi – mieszczą się w delegacji ustawowej wynikającej z przytoczonego wyżej przepisu ustawy.

Niezasadny jest zarzut istotnego naruszenia prawa poprzez ustanowienie w Regulaminie zakazu odprowadzania ścieków bezpośrednio do zbiorników wodnych lub do ziemi, polegający na zbędnym powtórzeniu zakazu przewidzianego w przepisie powszechnie obowiązującym rangi ustawowej, tj. w art. 39 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 469 ze zm.).

Uchwała rady gminy wydana na podstawie upoważnienia ustawowego nie powinna powtarzać regulacji ustawowych, oznaczałoby to bowiem wkroczenie w materię już uregulowaną aktem wyższego rzędu. Wobec tego także wierne przytoczenie przepisu ustawy należy uznać za naruszenie prawa. Niemniej jednak jest to naruszenie nieistotne, gdyż w takim przypadku nie zachodzi niebezpieczeństwo odmiennej interpretacji sformułowania ustawodawcy w kontekście tekstu aktu prawa miejscowego. Istotnym naruszeniem prawa byłoby jedynie wprowadzanie w uchwale rady gminy regulacji sprzecznych z przepisami zawartymi w ustawie upoważniającej bądź ustawie ściśle z nią powiązanej.

W kontekście zarzucanego w powyższym zakresie naruszenia Zasad techniki prawodawczej, wskazać dodatkowo należy, że powołane Zasady są uregulowane w akcie rangi rozporządzenia, a więc również aktu prawnego wydawanego, tak jak zaskarżona uchwała, na podstawie upoważnienia ustawowego. Natomiast samodzielność gminy podlega ochronie prawnej i jej ewentualne ograniczenia mogą wynikać wyłącznie z przepisów rangi ustawowej. Zasady techniki prawodawczej nie będąc ustawą, a jedynie rozporządzeniem, nie mogą ograniczać gminy w stanowieniu norm prawnych. A w konkretnym przypadku naruszenie zasad techniki prawodawczej nie może skutkować stwierdzeniem nieważności poszczególnych przepisów. Ponadto należy zwrócić uwagę, że regulamin utrzymania czystości i porządku w gminie pełni nie tylko rolę aktu prawa miejscowego o charakterze powszechnie obowiązującym, ale również rolę informacyjną. Adresat normy prawnej nie musi dla rekonstruowania swojego obowiązku korzystać z innych aktów prawnych i dlatego w jednym akcie prawnym – regulaminie – zawarte są wszystkie kwestie niezbędne do ustalenia zakresu obowiązków takiego adresata normy prawnej.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut istotnego naruszenia prawa poprzez zezwolenie na dokonywanie wyłącznie drobnych napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami oraz uzależnienie dokonywania napraw pojazdów samochodowych od zgody lub udziału właściciela nieruchomości, a także od braku uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich.

Wbrew stanowisku skarżącego, powyższe regulacje nie stanowią przekroczenia oraz nieuprawnionej modyfikacji delegacji ustawowej, tj. art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „c” ustawy, z której wynika, że materia regulaminu jest szczegółowe określenie wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości, obejmujące naprawę pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi.

Rzeczą rady podejmującej uchwałę w tym zakresie było wskazanie warunków, by opisane wyżej czynności były dopuszczalne, w tym zwłaszcza nieuciążliwe dla sąsiadów. Oba paragrafy normują przesłanki, które muszą być spełnione, aby można było dokonywać naprawy samochodów wynikającej z bieżącej eksploatacji. Ograniczenie możliwości napraw do napraw drobnych, a także uzależnienie możliwości dokonania tych napraw od zgody lub udziału właściciela nieruchomości, nie naruszają prawa. Z doświadczenia życiowego wynika bowiem, że poza warsztatami samochodowymi mogą być wykonywane tylko tego rodzaju naprawy. Innymi słowy, pod pojęciem „drobnych napraw”, użytym w kwestionowanym przepisie Regulaminu, należy rozumieć wszystkie naprawy, które będą mogły być wykonane poza warsztatami. Nie sposób zatem przyjąć, że Rada Gminy w sposób nieuprawniony ograniczyła adresatów Regulaminu w możliwości dokonywania napraw pojazdów. Nie ulega również wątpliwości, że uzależnienie wykonania takich napraw od zgody lub udziału właściciela nieruchomości, na których są wykonywane, nie stanowi modyfikacji żadnego przepisu rangi ustawowej. Trudno bowiem wyobrazić sobie, by takie działania mogły być podejmowane bez zgody bądź wiedzy właściciela.

Wbrew twierdzeniom strony skarżącej wyrażonym w uzasadnieniu skargi, regulacja § 2 ust. 1 pkt 5 Regulaminu nie wkracza również w sposób nieuprawniony w materię uregulowaną w prawie cywilnym w art. 144 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2016 r.

poz. 380 ze zm.), a jedynie – nakładając określone obowiązki – uwzględnia wymogi wynikające z prawa cywilnego.

Zasadny okazał się natomiast jedynie zarzut dotyczący udzielenia w § 9 ust. 3 zaskarżonego Regulaminu upoważnienia dla Wójta Gminy Zakrzew do ustalenia w drodze obwieszczenia dodatkowych terminów deratyzacji w przypadkach uzasadnionych stanem zagrożenia sanitarnego. Upoważnienie wójta przez radę gminy do wykonania obowiązków z zakresu deratyzacji – jak słusznie wytknął skarżący – nie ma bowiem oparcia ustawowego, tym samym stanowi przekroczenie kompetencji ustawowych. To rada gminy jest wyłącznie uprawniona do wyznaczenia obszarów, które podlegają obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzenia, bez możliwości przekazania tej kompetencji na rzecz innego podmiotu, to jest - jak w przedmiotowej uchwale – wójtowi gminy. Delegowanie tego obowiązku na inny podmiot, w tym wójta, stanowi istotne naruszenie prawa, skutkujące stwierdzeniem nieważności takiego przepisu (zob. P.Chmielnicki (red.), *Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Komentarz*, LexisNexis, wydanie 1, Warszawa 2007, str. 182).

Mając zatem na uwadze opisane wyżej istotne naruszenie prawa, jakim dotknięty był w okresie swojego obowiązywania § 9 ust. 3 zaskarżonego Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew, przyjąć należy, że zasadne jest stwierdzenie nieważności tego przepisu na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

Podkreślić należy, że przeszkody do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały we wskazanej wyżej części nie stanowi art. 94 ust. 1 u.s.g. Przepis ten wprawdzie nie pozwala na stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy po upływie roku od dnia jej podjęcia, jednakże ograniczenie to nie dotyczy aktów prawa miejscowego. Zaskarżona uchwała, jak wskazano wyżej, taki akt stanowi.

Mając natomiast na względzie, iż pozostałe, objęte skargą przepisy Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Zakrzew przyjętego uchwałą nr XX/121/2013 Rady Gminy Zakrzew z dnia 18 lutego 2013 r. – wbrew twierdzeniom Prokuratora Rejonowego w Świdniku – nie naruszają prawa w sposób istotny, Sąd w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 151 p.p.s.a., oddalił skargę w tej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.